

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

ĐẠO Ở ĐÂU?

DÃ TRUNG TỬ

Sưu Tập

TƯ LIỆU TU HỌC-LƯU HÀNH NỘI BỘ
2005

Ebook được làm theo **ẤN-BẢN** phổ biến trên Website của **DAOCAODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **SOẠN GIẢ DẤ TRUNG TỬ, BAN PHỤ TRÁCH PHỔ BIẾN KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAI.INFO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến trên Website ngỗ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 15/03/2013

Tâm Nguyên

ĐẠO-LÝ THUYẾT-MINH

ĐẠO Ở ĐÂU?
ĐÃ TRUNG TỬ SƯU-TẬP
2005

TƯ LIỆU TU HỌC LƯU HÀNH NỘI BỘ

MỤC LỤC

❖ ĐẠO Ở ĐÂU?	9
▪ TIỂU-DẪN	13
▪ TÂM TÁNH LÀ GÌ & ĐƯỜNG HƯỚNG RÈN LUYỆN TÂM TÁNH CỦA TAM-GIÁO	15
▪ QUAN-NIỆM VỀ TÂM TÁNH & PHÁP-MÔN TU TÂM LUYỆN TÁNH CỦA TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ	19
▪ KẾT-LUẬN	23
▪ PHỤ LỤC	27

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

ĐẠO Ở ĐÂU?

- Tiểu-dẫn**
- Tâm tánh là gì & đường hướng rèn luyện tâm tánh của Tam Giáo**
- Quan niệm về tâm tánh & pháp môn tu tâm luyện tánh của Tam Kỳ Phổ Độ**
- Kết Luận**

ỨC HỘ-PHÁP DẠY:

“... Bàn-Dạo dám chắc người nào đi tìm Đạo mà có tâm định tưởng là thấy ngay...”

THUYẾT-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP ĐÊM
29 THÁNG 9 MẬU-TÝ/ 31-10-1948

TIẾU-DẪN

ĐẠO ở đâu?

Một chơn-sư đã dạy đệ-tử rằng:

*“Đạo chẳng đâu xa, ở tại người,
Lương tâm thiện tánh sẵn trong người.
Tồn tâm dưỡng tánh đừng phai lợt,
Phản chiếu hồi quang Đạo sáng ngời”.*

Lời giáo-huấn này có nghĩa là Đạo có ngay trong con người đó là Lương tâm và Thiện tánh, cứ nhìn thẳng trở vào Tâm Tánh của chính mình thì sẽ thấy Đạo.

Câu mở đầu quyển Kinh Nhật-tụng của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ đã nói rằng: Đạo do lòng Thành Tín hiệp lại, tức là Đạo ở trong Tâm. Tam-giáo thì dạy gốc Đạo là cái Tâm Làm Phải, Làm Lành, Tâm đó Phật dạy là Từ-bi, Lão xưng là Cảm-ứng, Nho cho là Trung-thứ, Chúa Jésus gọi là Bác-ái... chung quy thì Đạo cũng ở trong Tâm.

Nên Đức Hộ-Pháp đã dạy rằng:

*“Bản-Đạo dám chắc người nào đi tìm Đạo mà có tâm
định tưởng là thấy ngay”*

*(THUYẾT-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP ĐÊM
29 THÁNG 9 MẬU-TÝ/ 31-10-1948).*

Nhưng Tâm và Tánh tùy theo mỗi triết-gia, mỗi tôn-giáo mà có tên gọi khác nhau, và pháp-môn tu-hành

để gặp Đạo cũng khác nhau, nên trước khi muốn biết Đạo ở đâu? Chúng ta thử tìm hiểu Tâm, Tánh như thế nào, và đường hướng tu hành của Tam-giáo để ngộ Đạo ra sao, qua các tiết mục sau đây.

TÂM TÁNH LÀ GÌ & ĐƯỜNG HƯỚNG RÈN LUYỆN TÂM TÁNH CỦA TAM-GIÁO

THẾ GIAN coi tâm tánh là phần tâm-hồn trí-tuệ hiểu biết của con người.

– Theo Nho giáo thì Tâm Tánh là thần-minh, linh-giác của con người, nên còn gọi là linh-tâm, giác tánh.

Nho-giáo xem Tâm Tánh ban đầu vốn lành, nhưng sở-dĩ con người có tâm tánh độc ác là do càng ngày càng tập-nhiệm những điều xấu, mà xa dần cái tánh bốn thiện, nên Đạo Nho có câu:

“Nhơn chi sơ, tánh bốn thiện. Tánh tương cận, tập tương viễn” (Tánh thuở ban đầu của con người vốn lương thiện, luôn gần-gũi với điều lành, nhưng vì tập-nhiệm tánh xấu, nên xa dần điều lương-thiện / Tam tự kinh)

Nên trong phương tu-hành của Nho-giáo dạy: *“Tôn Tâm dưỡng Tánh”*. Tức là giữ cái thiện-tâm luôn tồn-tại, và di-dưỡng cái tánh vốn lành của mình, đừng cho tập-nhiệm điều xấu. Phương tu này được thể-hiện ra trong nhơn-đạo, đó là người tu phải giữ *“Ba giếng mối”* là: Quan-hệ Vua Tôi (quân thân), Quan-hệ Cha mẹ con cái (Phụ Tử), Quan-hệ vợ chồng (Phu thê), và *“Năm điều thường giữ”* là Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín. Gọi là *“Tam cương, Ngũ thường”*.

– Lão-giáo thì gọi Tâm Tánh là Thiên lương, Huyền tẩn, hay Huyền quan khiêu...

Trần Đoàn Lão-tổ đã căn cứ vào chiếc tự chữ Tâm (心) mà giải nghĩa Tâm như sau:

*“Tam điểm như tinh tượng,
Hoành câu tợ nguyệt tà,
Phi mao từng thủ đắc,
Tổ Phật dã do tha”*

(Ba điểm như hình ngôi sao, nét cong nằm ngang như mảnh trăng xế, Mang lông (làm thú-vật) theo đó mà được, nên Phật cũng do đó mà ra).

Lão-giáo cũng cho rằng Tâm Tánh có sẵn trong mỗi người nó hỗn-nhiên vô-tư vô-dục lương-thiện như tâm-hồn của đứa trẻ con mới sinh ra, nên Đức Lão-Tử so sánh cái Thiên-lương (Tâm nguyên-thuỷ) của con người như là tâm của đứa con đờ “*Xích tử chi tâm*”. Nhưng sở-dĩ có sự biến dạng thành hung ác, là do tập-nhiễm vật-dục làm thay đổi từ tốt trở nên xấu. Nên đường hướng tu-hành của Lão giáo dạy lấy sự hư tĩnh để tu sửa đó là: “*Tu tâm luyện Tánh*” (sửa tâm và trau dồi tánh),

Tu tâm là sửa lòng cho trong sạch, cốt làm cho tâm con người luôn thanh-tĩnh, làm chủ được bản thân mình, không để thất-tĩnh lục dục sai khiến.

Luyện Tánh là tập cái tánh không không dừng để ảnh hưởng bởi thất tình: mừng vui, hờn giận...

Phương Tu Tâm luyện Tánh của Tiên-đạo bao gồm luyện Tam-bửu (Tinh Khí Thần) và Ngũ-hành (Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ) trong châu-thân được thanh-khiết thì sẽ đắc thành chánh-quả, thoát-đọa luân-hồi. Nên còn gọi là

Phương luyện Tam-bửu, Ngũ-hành.

– Phật giáo thì gọi Tâm, Tánh là Chơn-như, Chơn-tâm, Phật-tánh, Bốn lai diện mục... Theo Duy-thức học của Phật-giáo thì Tánh là Mạt-na-thức là nơi thể-hiện sự sinh-hoạt của tình-cảm, lục-dục thất-tình do nơi đây mà biểu-hiện, nó còn lưu giữ những tình-cảm tốt hoặc xấu để tạo thành cá-tính của con người trong kiếp sau. Còn Tâm là A-lại-da-thức nơi biểu-hiện của trí-tuệ, linh-thông của con người, còn là nơi lưu giữ những điều hiểu biết học được trong kiếp này và ghi nhận các điều thiện ác để làm chủng tử cho kiếp lai sinh.

Theo Phật thì trong mỗi chúng sanh đều có Phật tánh, nên phương-hướng tu-hành của Phật-giáo dạy:

“Minh Tâm kiến Tánh”

Nghĩa là người tu-hành làm thế nào để cho Chân-tâm được sáng-lạng, và thấy được Phật-tánh sẵn có trong tự thể của mình thì đắc Đạo. Lời dạy này xem như là yếu-quyết tu-hành của nhà Phật, nhất là trong Thiên-tông, khi Tổ-sư Đạt-Ma đem Thiên vào Trung-quốc, Ngài đã tuyên-xướng một câu nổi tiếng sau đây để làm căn-bản cho đường-hướng tu-hành là:

“Bất lập văn tự. Giáo ngoại biệt truyền. Trực chỉ nhân tâm. Kiến tánh thành Phật” (Không lập văn tự, truyền dạy cho đệ tử ngoài kinh-sách. Nhắm thẳng vào Tâm, để họ thấy Tánh mà thành Phật / Thiên-luận Suzuki).

Theo Thiên thì *“thấy tánh”* là cứu-cánh, nên tất cả công-phu như tỉnh-toạ thiền-định... cũng nhắm hiện-thực mục-đích đó, nên Ngài Huệ-Năng đã xác nhận rằng:

“Chỉ luận thấy Tánh, chẳng luận thiền-định, giải-

thoát". (Thiền-luận Suzuki).

Theo Thiền, nếu không "*thấy Tánh*" thì hành-trì mọi công-phu khác đều vô-ích, nên Ngài nói thêm rằng:

"Nếu chẳng thấy Tánh, thì chạy lạc, trì giới, tỉnh toạ chẳng ích gì, những chúng-sanh hành như vậy, đích thật là đã phi-bán Phật" (Thiền-luận Suzuki).

Sự tu-hành để "*Minh Tâm kiến Tánh*", còn được Phật-tử thể hiện ra trong Tam-quy là: Quy y Phật, Quy-y Pháp, Quy-y Tăng, và Ngũ-giới là: Không sát-sanh. Không trộm cắp, Không tà-dâm, Không ăn uống rượu thịt, Không vọng ngữ. Gọi là Tam-quy, Ngũ-giới.

Vì giữ-gìn quy giới nghiêm-túc cũng sẽ hỗ-trợ tích-cực cho Phật-tử trong "*Minh Tâm kiến Tánh*".

QUAN-NIỆM VỀ TÂM TÁNH & PHÁP-MÔN TU TÂM LUYỆN TÁNH CỦA TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ

THEO CHƠN-TRUYỀN của Cao-Đài-Giáo thì Tâm và Tánh được Đức Hộ Pháp đã thuyết giảng như sau:

“Đức Chí-Tôn đến dạy ta biết rằng Tánh là chơn-tướng của Chơn-thần, Tâm là chơn tướng của Chơn-linh...

Đức Chí-Tôn dạy Tánh của mỗi chúng ta là hình thể thứ nhì của ta. Hình thể thứ nhất là là Tâm tức là Chơn-linh, thứ nhì là Tánh tức Chơn-thần, thứ ba là xác phàm thú chất này.”

*(THUYẾT-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-THÁNH
THỜI TÝ NGÀY 8 THÁNG 7 MẬU-TÝ / 9-8-1948).*

Như vậy theo Cao-Đài-Giáo thì Tâm là Điểm Linh-Quang của Thượng-Đế ban cho con người, vô cùng sáng-suốt và linh-diệu, nó vô-hình, còn gọi là Linh-thân (Thần). Tánh là Chơn-thần là đệ nhị xác thân, thuộc khí-chất bán hữu-hình, do Phật-mẫu tạo nên, còn gọi là Pháp-thân (Khí), còn thể-xác do cha mẹ sinh ra gọi là Phàm-thân (Tinh).⁽¹⁾ Ba phần này kết hợp lại làm thành con người hoàn-hảo. Khi tu-luyện để ba phần Tinh, Khí, Thần quy-nhút, Ngũ-khí (Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ) thanh-khiết thăng-hoa thì đắc Đạo.

- (i). Để hiểu rõ chi-tiết, xin tham-khảo thêm “*Sự cấu-tạo thể-chất và tâm-linh con người theo nhân-sinh-quan của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ*” (Tức là sự Cấu-tạo và sinh-hoạt của Phàm-thân, Pháp-thân và Linh-thân). Cùng soạn-giả.

Nên Thánh-ngôn có câu:

*“Ngũ khí thanh diệt trừ quả-kiếp,
Linh-quang đầy đặn tiếp hồng-ân.
Xác tại thế đã nên Thân,
Ba mươi sáu cõi đặng gần Linh-thiên”.*

(NỮ TRUNG TÙNG PHẬN)

Đường hướng tu hành của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ cũng không ngoài giữ Tâm và Tánh cho được thành-tín, chánh-trực, bác-ái và hoà-nhã... Nên Phật-Mẫu đã dạy rằng:

*“Gắng sức trau dồi một chữ Tâm,
Đạo Đời muôn việc khỏi sai lầm.
Tâm thành ắt đạt đường tu vững,
Tâm chánh mới mong mối Đạo cảm.
Tâm ái nhưn-sanh an bốn bể.
Tâm Hoà thiên-hạ trị muôn năm.
Đường Tâm nẻo Tánh dầu chưa vẹn
Có buổi hoài công bước Đạo tâm”.*

THI-VĂN DẠY ĐẠO

Đức Hộ-Pháp đã dạy rằng:

“Tâm là hình ảnh của Thiên-lương”.

Nên về Luyện Tâm, Đức Ngài đã dạy: Giữ Tâm cho công-chánh. Đừng cừu-hận, đừng kết oán với kẻ thù. Lấy thiện trừ ác. Lấy nhân-nghĩa trừ bạo tàn. Lấy lòng quảng-đại đặng mở tâm-lý hẹp-hòi. Lấy chánh trừ tà...

Về luyện Tánh, Đức Ngài cũng dạy cụ thể rằng:

*“Phải bình tĩnh, nghĩa là đừng chịu ảnh-hưởng của
họa phúc buồn vui (Tập Tánh không không đừng
nhiễm, vui cũng vui, buồn cũng buồn, nhưng đừng
để nọc buồn vui thấm vào Chơn-tánh”*

(PHƯƠNG LUYỆN KỸ).

Tuy tu luyện để nhìn thấy Đạo. Nhưng Đức Chí-Tôn
đã tiên quyết phải đủ công đức thì mới đắc Đạo

KẾT-LUẬN

QUA PHẦN sưu-khảo trên, cho chúng ta thấy rằng từ lâu con người, ngay cả những bậc triết-nhân, sau khi lưỡng công tìm kiếm Đạo từ trong từng hang động, am miếu, chùa-chiền, đền-đài của tất cả các tôn-giáo... ở rải-rát khắp các núi đồi, thung lũng, hay nơi cao sơn, cùng cốc... tức là họ đã đi tìm Đạo từ bên ngoài bản-thân; thì nay họ đã hoàn-tất vòng tròn, trở lại ngay chính mình – đó là Tâm và Tánh con người.

Nên khi con người hồi-quang phản-chiếu nhìn thấy được lương-tâm thiện-tánh trong tự-thể của chính mình thì ngộ Đạo.

Lại nữa mục-đích của đời người là phải tạo cho mình một cuộc sống hạnh-phúc an-lạc, đó là ân-huệ của Thượng-Đế ban cho. Đức Chí-Tôn đã tiên-quyết điều này rằng:

*Huệ-ân muốn hưởng, noi đường Đạo,
Hối cải tu-thân phải giữ lời.*

(TNHT/Q2/TR.136)

Như vậy Con người muốn có sự an-lạc thì phải đi theo đường Đạo để tu-hành. Nhưng đường Đạo và sự an-lạc không dành riêng cho một ai, đã làm con người bất kỳ theo khuynh-hướng nào, dù duy-tâm hay duy-vật, dù có tín-ngưỡng hay bài-bác thần-linh, dù theo tôn-giáo hay môn-phái nào cũng không cần phải chuyển đổi mới hưởng

được... Vì tất cả những thứ đó không phải là Đạo, mà Đạo có sẵn trong mỗi người đó là Lương-tâm và Thiện-tánh, nên Đức Hộ-Pháp đã dạy rằng: *“Lấy lương-tâm làm chủ, giữ bốn-thiện cho bền...”*. Để đi vào đường đạo mỗi người chỉ cần *“tỉnh-thức”* nhìn vào chính mình sẽ nhìn thấy *“chân-tánh”* để tuân-thủ theo tiếng gọi của nó... Được vậy là người đó ngộ Đạo.

Nên con đường Đạo và sự an-lạc không cần tìm đâu xa, và cũng không nhờ một Đấng Thiêng-liêng nào ban cho, hay là phải thay đổi tôn-giáo, môn-phái mới có được, hoặc phải lặn vào những đền-đài ở tận cao-sơn cùng-cốc... mới tìm được, nên Cao-Đài-giáo cho rằng *“Đạo hư-vô, sự hư-vô”* là vậy. Nên con người chỉ cần hồi quang phản chiếu lại chính mình để nhìn thấy *“chân-tánh”* thì sẽ gặp Đạo, và sự an-lạc sẽ có ngay tức khắc. Vì mỗi con người đều có sẵn lương-tâm thiện tánh, nên nhà Phật có câu: *“Nhứt thiết chúng sanh giai hữu Phật tánh”*. Do đó nhân-gian mới có sự tích một người đồ-tể giết mổ súc vật, mà buông dao là thành Phật. Nên bất kỳ một người nào trong đời sống dù có gian-ác đến đâu, nhưng chỉ một phút họ biết hồi-tâm hối-cải thì cũng sẽ gặp Đạo, và cũng sẽ có một đời sống an lạc. Còn nếu không hối-cải tu-thân thì muôn kiếp cũng phải chịu đoạ-đày. Nên Đức Chí-Tôn đã dạy rằng:

*“Bác-nhã khuyên con trở mái chèo,
Bền lòng thương lấy chúng sanh eo.
Trăm năm chưa hẳn nên hiền đức,
Tấn nẻo chông gai khá lựa dèo”*.

* * *

*“Lựa dèo lựa thể độ nhơn-sanh,
Khó dễ Thấy cho hiểu ngọn ngành.
Ám muội thì nhiều, mưu-trí ít,
Đường Tiên chẳng bước đoạ thì đành”*

THI VĂN DẠY ĐẠO

CHUNG

PHỤ LỤC

MỘT CHƠN-SƯ đã dạy đệ-tử rằng:
*“Đạo chẳng đâu xa, ở tại người,
 Lương tâm thiện tánh sẵn trong người.
 Tôn tâm dưỡng tánh đừng phai lợt,
 Phản chiếu hồi quang Đạo sáng ngời”.*

Lời giáo-huấn này có nghĩa là Đạo có ngay trong con người đó là Lương tâm và Thiện tánh, cứ nhìn thẳng vào tâm tánh của chính mình thì sẽ thấy Đạo.

– Nho giáo thì coi Tâm Tánh là thân-minh, linh-giác của con người, nên còn gọi là linh-tâm, giác- tánh. Nên trong phương tu-hành của Nho-giáo dạy: *“Tôn Tâm dưỡng Tánh”*.

– Lão-giáo thì gọi là thiên-lương, Huyền tẩn, hay Huyền quan khiếu... Nên đường hướng tu-hành của Lão giáo dạy lấy sự hư tĩnh để tu sửa đó là: *“Tu tâm luyện Tánh”*..

– Phật giáo thì gọi Tâm, Tánh là Chơn-như, Chơn-tâm, Phật-tánh, Bản lai diện mục... Nên phương-hướng tu-hành của Phật-giáo dạy: *“Minh tâm kiến Tánh”*

Theo Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ thì Tâm là điểm linh-quang của Thượng-Đế ban cho con người... Còn Tánh là Chơn-thần do Phật-mẫu tạo nên... Đường hướng tu hành của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ cũng không ngoài

giữ gìn Tâm và Tánh cho được thành-tín, chánh-trực,
bác-ái, và hoà-nhã...

ĐẠO LÝ THUYẾT MINH
ĐẠO Ở ĐÂU?
SOẠN GIẢ: DÃ TRUNG TỬ